

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@afgazad.com

Political

سیاسی

اکبر تک دهقان
۲۰ آذر ۱۳۸۸ - ۱۱ دسمبر ۲۰۰۹

زمان اعتصاب غذای خشک نیست!

دانشجوی بازداشتی، محمد یوسف رشیدی، که در جنبش دانشجویی به شجاعت شهره است، در سلولی انفرادی در زندان اوین، در اعتصاب غذای خشک به سر میبرد. او پیش از راهپیمایی های ۱۳ آبان بازداشت شده، و در وضعیت بلاتکلیفی قرار دارد.

یوسف رشیدی، همان دانشجویی است که در ۲۰ آذر ۱۳۸۵، با پلاکات " رئیس جمهور فاشیست، پلی تکنیک جای تو نیست"، رو در روی احمدی نژاد جانی ایستاد. پس از آن، او مدتها فراری و سپس از تحصیل در دانشگاه، محروم شد.

اعتصاب غذا یک شکل اعتراض، و مقاومت کلاسیک در همه کشورهای جهان است. تاریخ پرهیز از خوردن، خود را در معرض مرگ قرار دادن، حتی جان باختن از این طریق، بسیار طولانی، و نوعی از اعتراض به نظم ارتجاعی حاکم است. در ۱۰۰ سال تاریخ مبارزات انقلابی در ایران نیز، انقلابیون و آزادیخواهان، به کرات ناچار به استفاده از این روش مقاومت شده اند.

آنچه در مورد اعتصاب غذای یوسف رشیدی مطرح است، نه خود اعتصاب غذا، که شرایط سیاسی انجام آن است. او در چنین موقعیتی با صدمه زدن جدی به جان خود- که نتیجه فوری یک اعتصاب غذای خشک است- به چه چیزی باید دست پیدا کند؟ دلیل اقدام او، نمی تواند از دو حال خارج باشد:

۱- از این طریق باید زندانبانان به موضع ضعف کشانده شده، او را آزاد کنند.

۲- از این طریق، باید او از سلول انفرادی نجات یافته، و در بند عمومی اسیر شود.

در حالت اول، هنوز توده های مردم، در موقعیتی نیستند که قادر شوند، موجبات آزادی زندانیان سیاسی را عملاً فراهم آورند. اقدامات فردی زندانیان هم به هیچوجه دارای آن قدرت نیست، که خلاء ناشی از فقدان عامل گفته شده را بپوشاند. بنابراین امکان آزادی او بسیار ضعیف، اما امکان تخریب سلامتی جسمی کسی که جامعه به او نیاز دارد، بسیار قوی است.

در حالت اول، ضرورت انجام اعتصاب غذای خشک، باز هم کمتر است. در جهنم حکومت اسلامی اسیر بودن، بدبختانه نوعی برخورد حرفه‌ئی و تحمل این وضعیت را هم الزامی ساخته، حتی کنار آمدن با سلول انفرادی را در زندانهای آن، اجتناب ناپذیر میکند. با انتقال به بندهای عمومی، البته شرایط زندگی یک زندانی، به طور جدی و قابل توجهی تغییر میکند، اما مدتی تحمل این شرایط ضدانسانی هم، هنوز چندین برابر بر وارد ساختن صدمات جسمی به خود، آنهم در یک اعتصاب غذای فردی و در این شرایط، ارجحیت دارد.

امید که دوستان و آشنایان یوسف رشیدی، هر چه زودتر او را از خواست بخشی از مدافعین مبارزات شجاعانه دانشجویان در کشور، مطلع ساخته، او را قانع کنند، که فوراً به اعتصاب غذای خشک، خاتمه دهد. روشن است، انجام اعتصاب غذای غیرخشک، یک روزه و سمبلیک در هر موقعیت مناسبی، از سوی جمع وسیعی از زندانیان، و انتشار سازمانیافته و گسترده آن در جامعه و جهان، یک اقدام سیاسی عادی است، که بسته به تمایل و وجود قدرت بسیج، میتواند به کار گرفته شود.

اثر زیر از هیلا صدیقی، در تقدیر از مقاومت و روحیه مبارزه جویی یوسف رشیدی و همه زندانیان سیاسی، تقدیم میگردد.

شاعری جوان و زنی از ایران، با زبان و صدای صمیمانه خود، آنچه را که ۳۰ سال بر مردم این کشور، به ویژه نسل جوان هر دوره ای رفته است، توصیف میکند.

میز خالی مانده از تو – شعر و صدا، هیلا صدیقی

<http://www.youtube.com/watch?v=Jx8ym7HDHpk&NR=1>
